

Maire Seppänen

RIL-SENIOREIDEN MATKA PIETARIIN

Sunnuntaiaamuna yhdeksäs lokakuuta kerääntyi innokas bussilastin kokoinen joukko senioreita avec matkalle Pietariin uuden Allegrojunan viereen Helsingin rautatieasemalle. Lailan hankkimat runsaat ja maukkaat aamiaiset jaettiin kohta junan liikahtettua, ja perinteiseen tapaan ensimmäiset haukkaukset ehdittiin tehdä ennen Tikkurilaa.

Matka sujui joutuisasti, parhaimmillaan yli kahta sataa tunnissa, ja muutenkin nopeasti, kun kaikki rajamuodollisuudet hoidettiin junassa. Kolmen ja puolen tunnin kuluttua sitten jo jarruteltiin Pietarin Suomen asemalle, josta ystävällinen bussikuskimme hoiti meidät hotellimme Belveder Nevskyn tienoille. Majoittumisen jälkeen oli sitten heti vuorossa kiireinen vaatteiden vaihto ja myöhäinen lounas tai aikainen päivällinen, miten kukin sen tulkitsi.

Ja matka sen kun jatkui saman tien gaalakonserttiin Kamarioopperaan. Aikanaan paroni von Dervizille kuulunut rakennus ja sen entisöity sisäpuoli ovat rikkaita, runsaasti koristeltua 1800-luvun lopun arkkitehtuuria lukuun ottamatta todella erikoista, sovjetin aikana muotoiltua, ilmeisesti luolaksi kutsuttua lämpiötä, jonka seinät muistuttavat groteskisti Gaudin arkkitehtuuria.

Kuvassa retkeläisiä odottamassa konsertin alkua.

Edustava ja kauniisti laulava joukko laulajia esitti monipuolisen kavalkadin eri oopperoiden tuttuja helmiä. Ryhmämme istui juuri sopivassa kohdassa, ei liian edessä, joten orkesteri ja solistit sulautuivat kauniisti kokonaisuudeksi. Erityistä huomiota herättivät monen naissolistin näyttävästi kirjailut puvut. Niihin oli työtunteja kulunut.

Taisivat seniorit kerätä konsertin jälkeen voimia seuraavan päivän retkelle, kun ihmeempiä raportteja mahdollisista vierailuista Pietarin yöhön ei kuulunut.

Maanantaina sitten heti aamusta lähdettiin 35 kilometrin päähän retkelle suomalaiskohteeseen Vzevolzhskiin tutustumaan Nokian renkaiden tehtaaseen sen rakennushankkeisiin. Lyhyestä matkasta huolimatta se saattaa Pietarin ruuhkissa kestää arvaamattoman kauan. Siitä aikainen lähtö.

Meidät vastaanottivat Lemminkäisen puolesta projektipäällikkö Georg Byckling sekä Nokian Renkaiden puolesta rakennuspäällikkö Mika Kärkkäinen.

Saimme aluksi mielenkiintoisen katsauksen teolliseen yrittämiseen Venäjällä. Nokian renkaiden vienti Venäjälle kasvoi autokannan kasvun myötä nopeasti niin, että oma valmistus Venäjällä tuli tarkoituksenmukaiseksi. Vuonna 2005 saatiin ensimmäiset renkaat ulos uudesta Vzevolozhskin tehtaasta. Tehdasta laajennetaan edelleen ja renkaita menee vientiinkin. Renkaiden laatuhan pidetään aina samana valmistuspaikasta riippumatta.

Alustusta seurannut tehdaskierros taisi olla monelle ensimmäinen kokemus kuminpaistamisympäristöön.

Kuvassa kohta valmistuvaa asuntotuotantoa Hakkapeliitta Village kakkosessa.

Nokian renkaat on paikkakunnallaan merkittävä teollisuuslaitos ja käyttäytymisen on oltava sen mukaisesti vastuullista. Osallistuminen paikallisen yhteisen hyvän edistämiseen on must.

Monet työvoimaan liittyvät kysymykset ovat samankaltaisia kuin muissakin kehittyvissä talouksissa. Nokian renkaatkin sitouttaa työvoimaa asuntojen kautta. Näiden ostamisen ehdot ovat omiaan suosimaan pitempiaikaista työs-kentelyä yhtiössä.

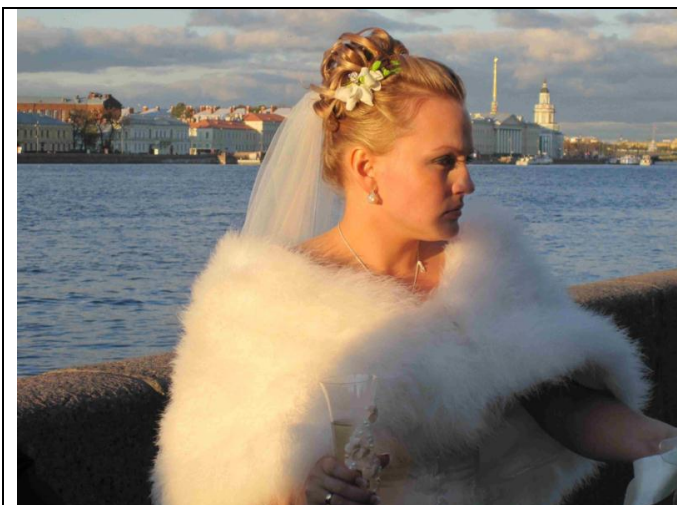
Hakkapeliitta nimi näkyy sekä renkaissa että suomalaista varustetsoa edustavissa asunnoissa.

Lemminkäisen tarjosi meille lounaan Rue de Vie –ravintolassa, joka edustaa venäläistä keittiötä runsaimmillaan ja maukkaimmillaan. Ravintola sijaitsee viime sodasta kuuluisan huoltoreitin, Elämän tien, varrella.

Kuvassa Laila ja Petri kiittelevät isäntiä tehdasesittelystä sekä ylenpalttisesta lounaasta.

Matka jatkui saman tien Pietarin turistikierröksellä. Selostus kattoi hyvin tsaarinajan tapahtumat ja rakennukset. Mielenkiintoista kyllä oli, ettei oppaan kertomuksessa viimeksi kuluneeseen sataan vuoteen ajoittunut muuta merkittävää kuin juuri näkemämme Elämän tie.

Pietarilaista naiskauneutta edusti Nevan Rantakadulla poseeraava morsian.

Hotellin illallinen ei Lemminkäisen tarjoaman lounaan päälle enää kovin monelle tahtonut mahtua ja niinpä yksi jos toinenkin lähti sulattelemaan ruokaa pienelle kävelyretkelle hotellin ympäristöön, joka olikin ihan Nevski Prospektin keskeisintä tienoota.

Viimeisenä aamuna pääosa porukasta riensi tutustumaan hotellimme lähellä sijaitsevan Eremitaasin aina yhtä vaikuttaviin taidetekoielmiin.

Kuvassa retkeläisiä kuuntelemassa opasta Eremitaasissa.

Pienryhmä Pipsa ja Maire painui Eremitaasin sijasta katsastamaan kaupungin shoppailumahdollisuuksia. Sateen vuoksi toiminta rajoittui lähinnä suureen Gostinyi dvorin kauppakortteliin. Siellä riitti katseltavaa. Kansainvälisten muotihuoneiden tuotteita oli miehille ja naisille. Suomalaisen Novitan langat löytyivät hyvästä seurasta. Myös sisustamiseen oli paljon monenlaista tavaraa hormitomia takkoja myöten. Kansainvälisten tavaroiden hinnat näyttivät olevan kansainvälistä tasoa, venäläisten tavaroiden - lähinnä matkamuistojen - selvästi halvempia. Pizza oli paksupohjaista, mutta muuten maittavaa, ja paikallinen hanaolut maistuvaa. Hintakaan ei päättä huimannut.

Iltapäivän kohokohdaksi nousi vierailu Inkerin evankelis-luterilaisen seurakunnan Pyhän Marian kirkkoon, jonka restaurointia Suomenkin kirkko on avustanut.

Kuulimme kauniisti restauroidun kirkon ja sen seurakunnan historiasta, nautimme uusien urkujen soinnista sekä söimme maittavan päivällisen kirkon kryptassa ennen junalle lähtöä.

Kuvassa kirkon uusittua salia.

Näin jäljellä oli enää kotimatka myöhään tiistai-iltana. Ja Laila oli varannut junaan vielä viimeiset iltapalatin. Koko matkan ajan saimme nauttia Lailan hyvästä huolenpidosta. Edes matkalippuja emme nähneet. Joten suurkiitokset Lailalle hyvästä huolenpidosta ja erityisesti asiantuntevasti laaditusta ja kiinnostavasta ohjelmasta.

Kuvat: Juha Saramies ja Maire Seppänen